

Мене звать Ханна, і це історія про те, як я побувала в кафе на краю світу.

Розділ 1

Ханна стояла біля першої зі сходинок, що вели до кафе. Вона глянула праворуч. Автівка Джона виїжджала з паркінгу на дорогу. У голові Ханни лунали слова, які Джон сказав їй, перш ніж поїхати.

«Уперше я знайшов цей заклад, коли мені було двадцять вісім. Цей досвід змінив моє життя так сильно, що я навіть не можу тобі цього описати. Шкодую лише про одне: що не знайшов його раніше. Та якщо ти зависнеш там бодай на кілька годинок, то, гадаю, через багато років зрозумієш, що це було одне з найкращих рішень у твоєму житті».

У животі в Ханни забурчало. Вона була така голодна. Дівчина сунула руку до кишені й дістала все, що мала, — три долари. Багато на це не купиш. Джон сказав їй, що дав офіціантці двадцять доларів за вечерю для Ханни — на знак

подяки за те, що дівчина допомогла йому того вечора полагодити автівку.

«Проте, можливо, усе це — одна велика брехня», — подумала вона. Дещо з того, що Джон казав, коли вони їхали до кафе, не було схоже на правду. Тому вона й вибігла.

Ханна знову подивилась на автівку Джона, що зникала вдалині. Дощ припинився, але повітря було холодне, і вона тремтіла.

«Я можу зайти на кілька хвилин, лише щоб зігрітися, — подумала вона. — А потім візьму свій велосипед і піду додому».

Дівчина піднялася кількома сходинками та знову завагалась. Її велосипед. Пробита шина. Іти з ним доведеться довго, дуже довго. Вона згадала ще дещо. Джон сказав: «Там є старий на ім'я Макс. Він усе ремонтує. І робить це дуже добре. Я впевнений, що він зможе полагодити твій велосипед, якщо ти йому дозволиш. Йому було б приємно це зробити».

Ханна в цьому сумнівалась. Вона вже давно знала, що люди не допомагають тобі ні з того ні з сього. Такого не буває.

Дівчина піднялася на останню сходинку та знову глянула на автівку Джона, що від'їжджала. За кілька секунд вона зникне з очей. Перш ніж поїхати, він востаннє запропонував підвезти

Ханну додому. Вона відмовилась. Можливо, це було погане рішення.

Знову здійнявся вітер. Він був такий холодний. «Лише на кілька хвилин, щоб зігрітися», — знову подумала Ханна. Потім підійшла до дверей кафе та потягнула їх на себе.

Розділ 2

Ханна зайшла всередину. На внутрішній ручці дверей задзеленчали дзвіночки. Її одразу огорнуло теплом. Так добре. Приємний контраст із холодом ззовні.

Вона чула голоси людей. «Мабуть, у кухні», — подумала. Можливо, це був той чоловік, який, як казав Джон, може полагодити її велосипед. Або офіціантка, яку вона вже зустрічала раніше. Та, що вийшла під дощ та запропонувала Ханні допомогу.

Ханна згадала, як повелася з офіціанткою, і на якусь мить відчула докори сумління. Але щось тут було не так. Вони брехали. А якщо не брехали, то не казали їй усієї правди.

Згадавши про це, дівчина знову вирішила піти. Вона вже наполовину розвернулася до дверей, але враз у животі в неї гучно забурчало.

— Ти можеш сісти, якщо хочеш, — сказав м'який, спокійний голос.

Ханна розвернулася на голос. Це була дівчина, можливо, на чотири чи п'ять років старша за неї. Ханна вже бачила її раніше через вікно кафе, коли ховалася ззовні. Щось тоді підказало їй, що вона має познайомитися з цією дівчиною. Але чого б то?

Незнайомка всмінулася:

— Усі місця вільні. Паркуйся де хочеш.

Ці слова були сказані дружнім тоном. «Якось дуже м'яко, — подумала Ханна. — Наче раніше вона нечасто таке казала».

Вона завагалась, гадаючи, чому не почула наближення дівчини. А потім оглянулася на раптовий звук — шипіння на гарячому грилі. За кілька секунд кафе наповнили пахощі їжі. У животі в Ханни знову забурчало.

— Якщо хочеш їсти, то твоя вечеря оплачена, — сказала дівчина. — Джон залишив трохи грошей. Сказав, що це тобі на знак подяки за допомогу з пробитою шиною. — Вона всмінулася. — За те, що ти підказала йому, де гайки, чи щось таке...

Ханна завагалась, а тоді кивнула.

— Він лагодив колесо під мостом, а там було темно. Я лише підказала йому, куди він їх поклав.

Дівчина кивнула у відповідь.

— Ну, якщо хочеш повечеряти, то це буде за його рахунок.

Ханна зауважила, що в поведінці дівчини не було жодного тиску. Фактично, зовсім навпаки. Це її чомусь нервувало.

Дівчина стояла приблизно посередині центрального проходу кафе. Раніше цього вечора Ханна кілька хвилин просиділа за столиком праворуч — аж поки ситуація почала здаватись їй дивною і вона вибігла.

Ханна ступила кілька кроків у бік дівчини та вибрала інший столик.

— Гарзд, — сказала вона та обережно опустилася на сидіння.

Навпроти була довга й вузька біла стійка. Дівчина взяла з підставки на ній меню та поклала його на столик Ханни.

— Можеш проглянути його. Принести тобі щось попити?

— У вас є холодний чай? — спитала Ханна.

— А ти хочеш холодного чаю? — і собі запитала дівчина.

Це було якесь дивне дежавю. Так само їй відповіла офіціантка раніше цього вечора.

— Так, — нерішуче відповіла Ханна.

— Гарзд, — відповіла дівчина та всміхнулась. — Тоді я впевнена, що є.

Така відповідь здалася Ханні дивною, коли вона вперше її почувала. Зараз було не менш дивно.

Дівчина розвернулася й пішла. Але, раптом наче щось згадавши, вона повернулася до столика.

— Я — Емма, — сказала й знову всміхнулась. — Рада, що ти вирішила повернутися.

Ханна кивнула у відповідь, не знаючи, що відповісти на цей коментар.

— Я — Ханна, — сказала вона за мить.

Емма знову всміхнулась та кивнула. Потім розвернулася та пішла в бік кухні.